

Harisnyát csak GFB jegyűt vegyen, minden párért szavatosság

6 fős minőségben
gyári terakat
Pollák Testvérek

meleg szeretettel fogadnak a magyar embert, mint a velünk rokon két északi államban: Finn- és Észtországban. Ennek legújabb bizonyítéka volt a finn népéposz centennáriuma Sortavalában. Ide vittek el bennünket autókön Punkaharjuból finn testvéreink, a Ladoga-tó partjára, ahol Lönnerot a Kalevala legtöbb runóját gyűjtötte. Azért rendezték a ünnepek egy részét a finnek Kelet-Karéliának ebben a romantikus fekvésű fővárosában annak emlékére, hogy a Kalevala első, nem is teljes kiadása 1835-ben megjelent. Talán más szempontok is közrejátszottak a választásnál. A finneknek Karélia (Karjala) a Trianonjuk. Kelet-Karjalának jórészt a szovjet még mindig hatalmában tartja és semmiképpen sem akar lemondani róla a Murman-vasut miatt, amely az ország belsőjét összeköti Murmanszkkal, az Északi jég-tenger eme forgalmas és jégmentes kikötőjével. Az orosz boiseviki módszer azonban lassankint úgy oldja meg a karjalai kérdést, hogy elhurcolja a derék finn nép utolsó hírmondóját is Szibériába és helyükbe oroszokat telepít.

De azért is eshetett a orosz határ e kies városára a választás, mert a természet valóban csodálatos amphytheatrummal áldotta meg. A komor fenyők és a fehérhancsú nyírfák háttérül szolgáltak a hatalmas színpadnak, amely ötezer énekest fogadott be jórészt nemzeti viseletben. A húszezer főnyi hallgatóság a menetes lankán foglalt helyet. Bennünket, magyarokat, az előkelőségek külön páholyába vezettek. Ott a helyszínen, a kinyomtatott műsorból értesültünk róla, hogy a finn és észt zászlóüdvözet után magyar zászlóüdvözet következik. Szinte reszketett a lelkünk, amikor a sok külföldi képviselő és újságíró előtt a magyar nemzetiszíni lobogó méltóságosan felkúszott az árbóca himnuszunk kísérete mellett. Életem egyik legszebb élménye marad az a lelkesedés, amellyel magyar és finn beszédemet fogadták, mellyel tolmácsoltam Magyarországot üdvözlését és átadtam a La Fontaine-Társaság nevében Sortavala város könyvtára részére a Kalevala magyar jubileumi kiadását Vikár Béla örökbe-öszt, művészi fordításában. Fölmutattam a finn papíron a váci ferencesek nyomdájában készült és a nagy finn művész, Gallén-Kallela illusztrációjával díszített kötet remek címlapját, amit tomboló orkán fogadott a nehezen lelkesülő finn tömeg részéről.

Gondoljunk csak el huszonegyezer vendéget egy négyezer lakosú városkában! S ami leginkább föl-tűnt, néhány gyalogos rendőr mellett mindössze két lovasrendőr tartotta fenn a példás, szinte ka-tonás rendet. Folyton azon tépelődünk, hogy a rendszeret vagy a temperamentum hiánya lehetett ennek az oka, vagy a kettő együttvéve.

ÜZENET SORVATALABÓL A TRIANONI HATÁRRÁ.

A város estebédjén a nagyszerű szállóban Man-tere közoktatásügyi miniszter és Loimaranta, Viipuri (Wiborg) evangélikus püspöke közé ültettek. Az utóbbi tavaly még mint kultuszállam-tikár résztvevett a FiFinnugor Kulturbizottság bu-dapesti ülésén. Amikor azután a bizottság tagjai Szegedre is lerándultak, kivittük őket Röszkére a trianoni határra. A püspök mint felejtethetetlen él-ményről emlékezett meg e határjárásról. Mesélte, hogy egy napilapban és egy folyóiratban leírta a kirándulást. A kis akáclobos magyar falut, amelynek egy házcsoportját mindössze egy átép-hető árok választja el Magyarországtól. Megírta, hogy a szerbek ezt „hajózható csatornának” tűn-tették fel 1920-ban Trianonban. Most szomorúan és vágyakozva hajlanak át az árok túlsó partjá-ról az akácfák, mintha visszavágyakoznának Ma-gyarországba...

Csekey István.

Havi bucsura, szabadtéri játékok alatt

a legkellemesebb szórakozóhely
Kucska János vendéglős Szent-háromság ucca
56. sz. alatti szőlőlugas sátor. Legfinomabb pusztamérgesi fajborok. Kitérő magyar konyha. Zene.

Tallózások a szegedi színészet multjából

ERŐDI JENŐ közlése

A szegedi színészek nem tanulják meg a szerepüket

»Nem minden színész tudja tökéletesen szerepét s némelyeknek a sugóra nagy szükségük volt. Valóban óhajtható volna, hogy a színészek egé-szen elkészülve lépjenek a színpadra; de valljon le-het-e kívánni egy vándor társaságtól, mellynek tagjai különféle inségekkel is küzdenek, hogy minden darabban jól elkészülve játszassanak? Más az ott, hol ugyanannak kellett holnap ját-szani, ki ma játszott: s ennél fogva, midőn tu-dom, hogy az igazságos közönség némely csekély-ségeket nemeslelkűleg elnéz, maguk a színészek is oda célzandják törekvésüket, hogy annak sem-mi elnézni valója ne maradjon.«

(Honművész közlése, 1838. — Szegedi tudó-sítás alapján.)

Az ember tragédiáját 1884 december 27. mu-tatták be Szegeden. Az igazgató akkoriban Nagy Vince volt, aki a Nemzeti Színház sikerén fel-buzdulva, szintén pompás együttesrel és művészi kiállítással akarta a magyar drámairodalom eme remekművét előadni. A három főszerepet, Adá-mot, Évát és Lucifert, a színház elsőrangú mű-vészei alakították: Somló Sándor, a későbbi nem-zeti színházi igazgató, Hunyadi Margit, aki tudva-levőleg a Víg-színház egyik erőssége volt később és Dokody Antal, a vidéki színészet egyik leg-talentumosabb jellemszínésze, aki, mint színigaz-gató is, hervadhatatlan érdemeket szerzett min-denkorai fegyelmezett társulatával és pompás, jól összevágó, kerekded előadásaival. A premiért kel-lemetlen incidens zavarta meg. A hatodik kép után ugyanis Somló hirtelen rosszul lett és emiatt szerepét nem tudta tovább játszani. Szerencsére kéznél volt a darab zseniális rendezője: Ditrői Mór, aki — mint műnyelven mondani szokás — »beugrott« a szerepbe és így a bemutatott minden zökkenő nélkül folyt le. Másnap Somló játszotta Adámot és akkor az előadás is simán ment le. (Egykorú szegedi lapok közléséből.)

Amikor még német színészek is játszottak Sze-geden. »A mult év óta néhány magányos buz-galmából s a közönség némely részének kö-nyörületéből itt tengődött német színészcsapat fő-nöke, Schaezel Alajos, néhány nap előtt azon ürügy alatt, hogy Ujvidéken társasága jóvendője iránt intézkedni fog, — megszökött. Ma pedig cinkosai, u. m. Schaezelné asszony, Schaezel An-tal és Zimmermann kisasszony is utána illottak. Társalk, kiket megszolgált bérük elfogytával, ég-bekiáltó inségbe döntöttek, — a közönség, melly-től több mutványra pénzt csikartak, — házi-gazdák, vendéglősök, kézművesek s mások, kik-nél több ezerre rugó adósságot tettek, elfogató-sukat méltán óhajtják. Gartzettők élő tanulságul szolgálhat néhány kivételen kívül, csekély számu polgárainknak, mi méltánytalan ügy s hálátlan törekvés a már törvényszabta nemzeti irány elle-nében egy hontalan korcs gyűlévésnek pártot-tatása.«

(Jelenkor, 1840 október 10.)

Epizód a Bach-korszakból. »A helybeli szín-társulat egyik legjobb tagját, Ujfalussy Sándort a »Hét huszár és egy bakancsos« című vásár-napi darabban* mondott rögtönzéseiről hétfőn 3 napi börtönre és ennek kitöltése után 6 óra alatt a város elhagyására ítélték; azonban főispáni helyettes ő méltósága tegnap délután a rögtön-

* Régi színészi argó; jelenti a nép számára előadott darabot. Szerk.

** (A mai rögtönző színész megbüntetése oly-kor-olykor szintén aktuális dolog lehetne. Szerk.)

zót szabadlábra helyezte s a társulatban tovább maradhatását kegyesen megengedte.»**

(Szegedi Híradó, 1863 április 15.)

Prielle Cornélia nagyon szerette a szegedi kö-zönséget, — ennek fényes bizonyítéka az az ér-dekes és színészettörténeti szempontból is érté-kes levél, melyet a nagy művész 1879 november havában intézett az akkori szegedi színigazgató-hoz, Aradi Gerőhöz s amely szóról-szóra így szól: »...Arra kérem, engedje meg, hogy le-gyek én a szegedi színháznak tiszteletbeli tagja, olyan formán, hogy bárminő célú és érdekű elő-adásban személyemet érvényesíthesse. Időnként, midőn a Nemzeti Színházban olyan darabot adat-nak, melyekben nem játszom, mindig számíthat-ve. Az utóköltés megtérítése mellett híven szol-gálatára állok, bátran rendelkezhetik velem. Fel-tettem magamban, hogy Szeged városának fénylő, boldog városnak kell lenni, ennek elérhetésére tölem telhetőleg én mindent elkövetendek. Az én hálám és szeretetem nem engedné meg, hogy ott — felléptidij mellett működjem...«

Aradi Gerő színigazgató ezen nemeslelkű aján-latot természetesen lelkes örömmel fogadta el. (Prielle Cornélia leveleiből. — Nemzeti Mu-zeum őrzése.)

Fázós közönség. 1883 január 3-án a szegedi színházban Mo'iere »Tudós nők« című vigjátékát adták, de a közönség nagy része nem várta be az előadás végét — a nagy hideg miatt! (Pesti Hírlap cikkéből.)

Anyarozsot

minden mennyiségben állandóan
legmagasabb árrban vásárol Dr.
Miklós R. T. Budapest, V., Vilmos
császár ut 6. B⁵

Telefon: 805-77.

Sürgönyeim: DRIMAG

CARLTON SZÁLLODA

DUNAPART

BUDAPEST

Étterem — Kávéház
Polgári étterem
Telefon — Folyóvíz
minden szobában.

Mérsékelt árak!

Köszönetnyilvánítás

Mindazon rokonoknak, jóbarátoknak postás kartársaknak és egyesületeim-nek, kik felejtethetetlen drága jó fele-ségem, kedves anyám és nagyanyám temetésén részvét nyilváníttal és virágadományukkal nagy fájdalom-akat igyekeztek enyhíteni, ezúton fo-gadják legőszintább köszönetünket.

Csikós Mihály és családja